Píseň **177 1. Sloka** 14.11.2021jm

Ž 126 3 Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. 4 Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země! 5 Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.

P 81, 1-6

Bože Hospodine, sláva buď tobě, který jsi svatý i věčný i silný i laskavý. Tobě věříme. Na tebe spoléháme v Ježíši Kristu, v něm je naše odpuštění i naděje i spása. Tvůj Duch nechť je naším průvodcem v tomto životě. Někdy se nám žije těžko, někdy míváme radost a jsme na světě rádi. Ať v radosti, ať ve smutku, vždycky chceme být tvými dětmi a věřit, že nás neopouštíš. Dej nám tu milost, abychom ve víře v tebe vytrvali a na tebe spoléhali, dokud budeme. Přijmi naši chválu a posvěť, prosíme, tuto službu, aby byla službou tvojí. O tvoji přítomnost tě prosíme. Amen

1.Čtení Ž 130

Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, 2 Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. 3 Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? 4 Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. 5 Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. 6 Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitro, když drží stráž k jitru. 7 Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení, 8 on vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí.

P 130

2. čtení MT 9

18 Zatímco k nim takto mluvil, přišel jeden z představených, klaněl se před ním a řekl: „Má dcera právě skonala; ale pojď, vlož na ni svou ruku, a bude žít!“ 19 Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky. 20 A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením přišla zezadu a dotkla se třásní jeho šatu. 21 Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ 22 Ježíš se obrátil a spatřiv ji řekl: „Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila.“ A od té hodiny byla ta žena zdráva. 23 Když Ježíš vstoupil do domu toho představeného a uviděl hudebníky a hlučící zástup, 24 řekl: „Jděte odtud! Ta dívka neumřela, ale spí.“ Oni se mu posmívali. 25 A když byl zástup vyhnán, vešel Ježíš dovnitř, vzal dívku za ruku a ona vstala. 26 Pověst o tom se rozšířila po celé té krajině.

Milí bratři a sestry,

Tento text je vybraný starou církví pro tuto neděli. Takovou suchou informaci na začátek vybírám proto, že jste si mohli pomyslet, že jsem ho vybrala záměrně ještě pod dojmem posledního pohřbu. Není tomu tak, ale i přesto se mi zazdálo, že i pro tuto situaci tohle bude text dobrý.

Toto kázání skončí slovy – že je to **kus naděje** vkládaný do našich srdcí. Ráda bych, abyste si toho všimli, tak vám to prozrazuji předem.

Ježíš je naděje vstupující do tohoto světa, která ho mění naprosto zásadně. Ovšem neděje se to revolucí.

Neumím to jinak vyjádřit, než že ta náprava se děje zevnitř. Odspodu. Důkladně, po kouskách. Přece jen nás sem tam napadá - neměla by se ta změna stát plošně a jednou provždy? Proč to dělá takovou nimravou prací? Proč se zabývá každým zvlášť? Proč je na to potřeba tolik času? Proč tu nápravu provedl v jednom lidském životě a proč je pro něj život každého člověka tak důležitý, že se s ním zabývá a pro něj zemřel a byl vzkříšen?

Hloupé otázky, že? Proč, proč, stačí si představit ten náš jeden vlastní život a už žádná „proč“ nejsou, a také životy těch, které milujeme, jsou mimo všechny pochybnosti hodné toho, aby se jimi Ježíš zabýval.

Takovou ilustrací ke způsobu, jakým to provádí, je dnešní příběh. Ony jsou vlastně dva. Jsou tam dvě linie příběhu, ale lidských příběhů je tam ještě mnohem víc. Pojďme si je projít. Je tam otec, jeho zemřelá dcera, nemocná žena, učedníci, zástup.

Otec – stručně by se dal jeho postoj shrnout heslem – zoufalí lidé dělají zoufalé věci. Jakoby mu přestával fungovat rozum. Povoláním je představený synagogy, tu synagogu tam vkládám, protože tak vypráví tento příběh evangelista Marek. Taková funkce by v našich podmínkách byla spíš kurátor než farář. V každém případě je to odpovědná funkce, tu nedělal žádný zmatený blouznivec. Jenže mu zemřelo dítě a on v zoufalství pro své dítě popře rozum. Nebo rozum se mu zoufalstvím zatemní a jde volat zachránce k dítěti, pro které už **není naděje**. Rozumný člověk se takto nechová. Měl by ho někdo dovést domů a dát mu něco na uklidnění. Rovnou si řekněme, že otec rozum popřel a jedná podle víry, **naděje** a lásky. Asi se to někdy neslučuje.

Pak je tam druhý příběh – náhodné setkání s nemocnou ženou. Ovšem náhoda je velmi prchavý a nepřesný termín, když už nevíme, kam to zařadit. Ježíše cestou za jistým úkolem vyruší úkol jiný. Takové náhody známe dobře. Však Ježíš mohl říct – teď nemám čas, zajdi později. Možná ale, že času bylo dost, dítě bylo mrtvé, nebylo kam spěchat, tak se mohl chvíli zabývat tou pověrčivou osobou. Přece to z vnějšku vypadá jako totální pověra – po 12 letech nemoci a snahy o uzdravení chce vše vyřešit jedním dotekem. Nebo je to **poslední naděje?** Okolnosti takové nemoci v tehdejší společnosti známe – cítit se na okraji, mimo, být vyloučeným vyvrhelem, nečistým, nevhodným, označeným. A to trvá 12 let. Je to omluva pro tu její víru, která má tak pověrčivé rysy? Nebyla by pověrčivá, kdyby byla zdravá? Ale taky by nezjistila, co z její víry, nadivoko vyrostlé, může vzejít, jak ji může ta víra nést.

Pak je tam dívka, dítě. Zemřela, už je ztracená, už se pro ni z pohledu lidského nedá nic udělat. Skončily všechny možnosti vztahů. **Není naděje**. Nebo že by to, co dělá její otec, nějak naznačovalo, že láska přesahuje hranice tohoto života a **dosáhne** i přes tyto hranice **na naději**? V jedné linii příběhu se všechno děje pro tu dívku, pro ni otec běží, pro ni se Ježíš a jeho učedníci zvedli a šli.

Učedníci jsou tentokrát němí přihlížející. Představuji si, že měli oči i uši dokořán otevřené a všemi póry vstřebávali tu překvapivost Ježíšova jednání. Učili se, jak se setkávat s lidmi, dívali se, jak Ježíš přijímá tu různost, že je nesmete, nesrovnává, ale mění je tím, že jim **vrací naději**. Viděli – jako věřící židé, že se tam porušuje zákon a to víckrát. Jednou to dělá ta žena. Byla nábožensky nečistá a vůbec se nesměla nikoho dotýkat, protože by ho hned taky znečistila. Motá se tam inkognito v davu a ještě si záměrně sáhne a mistrův oděv, na třásně jeho šatu. Třásně na šatech tam nejsou proto, že by Ježíš nosil ten plášť už dlouho, což se také nedá vyloučit, ale protože každý žid měl nařízeno být takto označen. Označení bylo pro ty druhé, aby se odlišil od příslušníků ostatních národů, a pro něho samotného, aby mu ty třásně neustále připomínaly Boží nařízení. A do těch v židovském zákoně spadají i předpisy o zásadách při náboženské nečistotě. Tahle žena vědomě přestupuje zákon a činí to dotekem právě toho, co ten zákon mělo připomínat. Ježíš, sám označen jako zbožný žid, ji neokřikne. Podruhé porušuje zákon sám, když se dotýká mrtvého těla, bere za ruku tu dívku. To je stejný případ, opět jde o náboženské znečištění. Tak se učedníci učí s očima dokořán otevřenýma co je důležité, že pravidla spolužití i racionální uvažování jsou dobrá, ale že v důležitosti je předčí víra. Láska. **Naděje**. A také jak jejich Pán, který je pravda, do toho všeho svobodně vchází, s autoritou. Nevyhne se posměchu, ale nic mu to neubírá na úctyhodnosti.

Pak je tam ještě ten posmívající se zástup, profesionální provaděči pohřbu, racionálně uvažující, kteří věděli, co je třeba dělat. To jsou pořadatelé rituálu, který měl své místo, byl za staletí nábožensko-psychologicky postavený tak, aby pozůstalí ze sebe mohli složit část smutku. Ovšem bylo třeba, aby pozůstalý přistoupil na základní fakt, že **už není naděje na tomto světě** pro jeho blízkého. Tento základní předpoklad ovšem otec zemřelé neplní a neplní ho ani Ježíš, který je přišel rušit v práci.

Ale ještě jsem nezmínila další dva účastníky příběhů – Ježíše a ty ostatní, kteří tam nebyli, ale slyšeli o tom, neboť pověst o tom se rozšířila po celé krajině. Ta pověst se šířila mezi lidmi a oni jí byli zasaženi, pocítili kousek z toho, co se stalo. Byli do toho zataženi. Tak tomu rozumím, že i my jsme v té krajině a **kousek z naděje**, kterou dostali ti

zúčastnění, zasahuje i nás a také nás to zatahuje do dějů dávných, které se živou osobou vzkříšeného Krista stávají přítomnými.

Ježíš spojuje všechny lidi z toho příběhu, i z té krajiny, s námi. Učí je (včetně těch posmívajících se profesionálů, jejichž práci znehodnotil a učinil zbytečnou, i ti se, myslím, leccos naučili.) Odpovídá na víru, která nevypadá zrovna pravověrně. Jedná v čase, kdy se zdá všechno ztraceno. **Učí je naději**. Protože **naděje unese temnotu světa**.

Oba příběhy mají šťastný konec, a pokud se vám zdá, že vaše příběhy mnohokrát tak šťastný konec neměly. Ale neměly určitě? Víme jistě, kde je to konec příběhů? Zdá se nám, že konec je smrt, ale vzhledem k tomu, že o smrti nic nevíme, je to vlastně konec? Není konec našich příběhů v rukách našeho Stvořitele? Co to vůbec je „konec"?

Naděje je schopnost unést temnotu, i temnotu nejistoty a těžkého odloučení. Tyto dva příběhy z Bible se nám snaží naznačit, že náš život je v rukou Božích a to je **plné naděje.**

Ještě je v těchto příbězích hodno povšimnutí, že Ježíš přijímá lidi, tak velice různé, kteří mají daleko k dokonalosti. „Tak velice různé" - to je opravdu jen hrubě shrnující výraz pro všelijaké nedokonalosti až úchylky, nedostatečnosti, před-porozumění, která na ty lidi vložili jiní, anebo si je vytvořili sami. Ti lidé jsou různí i v prožívání viny, (smrt dítěte byla považovaná za trest za vinu rodičů a podobně i nemoc – i to byl jistě trest od Boha za provinění, tak to viděl tehdejší svět), jsou různí ve **hledání naděje**, jsou také různí v prožívání víry.

Různost bylo vlastně to první, co mě uhodilo do očí při přemýšlení o tomto textu. A to, co my všichni různí máme společného, je **hledání naděje**. Zdá se mi, že příběh je o zoufalých, kteří přestávají racionálně uvažovat; o ztracených; o nevhodných, něčím poznamenaných; o těch, kteří se smějí tomu, kdo nese naději; o těch, koho se dotkla zpráva o výjimečném člověku Ježíši z Nazareta, jeho činech, kázání, smrti a vzkříšení. A jestliže se i vás dotýká ta zpráva, tak to je jen proto, že sám živý Kristus přichází a dotýká se. Nejde o zprávy z dávných věků. **Jde o kus naděje vkládaný i do našich srdcí**. Amen.

697

Pane Ježíši

Prosíme tě o jistotu. O naději. O víru. O to všechno. Prosíme tě i za ty, kteří takto neprosí, ani to neumí. Prosíme tě o naději zvláště za rodiny, kde se vyrovnávají s odchodem někoho milého. Pane, bylo jich v našem okolí, v našem sboru nějak mnoho. Věříme, že ti lidé odcházejí k tobě, ale bolest pro blízké je veliká. Prosíme dnes zvláště za rodinu Prášilovu z Lísku. Utěš, pomoz, požehnej, ty víš, jak, i když my to nevíme.

Děkujeme ti za každého laskavého člověka, za to, že nás učíš, jak být jeden pro druhého. Děkujeme a prosíme současně za své blízké a bližní. Prosíme, požehnej jim. Buď při nich a posílej nás tam, kde nás je třeba. A

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva, na věky. A.

> Ko1 9 nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně poznali jeho vůli. 10 Tak z moci jeho božské slávy
> nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; 12 a budete děkovat Otci. 13 On nás vysvobodil z moci tmy
> a přenesl do království svého milovaného Syna.

Požehnej vás Bůh Otec i Syn i Duch svatý

623